ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 14ης Δεκεμβρίου 1962*

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 31/62 και 33/62,

31/62:

Milchwerke Heinz Wöhrmann und Sohn KG, επιχείρηση, Wesel/Rhein,

33/62:

Alfons Lütticke GmbH, επιχείρηση, Germinghausen, Βεστφαλία, εκπροσωπούμενες από τους Fritz Modest, Artur Heemann, Renate Menssen, Jürgen Gündisch, Heinz Binder, δικηγόρους Αμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Félicien Jansen, επιμελητή, 21, rue Aldringer,

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Hubert Ehring, νομικό σύμβουλο των εκτελεστικών ευρωπαϊκών εξουσιών, επικουρούμενο από τον καθηγητή Ernst Steindorff, Tübingen, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Henri Manzanarès, γραμματέα της Νομικής Υπηρεσίας των εκτελεστικών ευρωπαϊκών εξουσιών, 2, Place de Metz,

καθής,

που έχουν ως αντικείμενο την ακύρωση ή τη μη εφαρμογή:

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

α) του άρθρου 3 της αποφάσεως της Επιτροπής της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας περί καθορισμού αντισταθμιστικού φόρου επί των εισαγωγών πλήρους γάλακτος σε σκόνη στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατ' εφαρμογή του άρθρου 46 της Συνθήκης ΕΟΚ, της 15ης Μαρτίου 1961 (ABl. 26 της 13.4.1961, σ. 505),

β) της αποφάσεως της Επιτροπής περί παρατάσεως της αποφάσεως της 15ης Μαρτίου 1961 περί καθορισμού αντισταθμιστικού φόρου επί των εισαγωγών πλήρους γάλακτος σε σκόνη στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατ' εφαρμογή του άρθρου 46 της Συνθήκης ΕΟΚ, της 13ης Δεκεμβρίου 1961 (ABl. 7 της 27.1.1962, σ. 137),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους A. M. Donner, Πρόεδρο, L. Delvaux και R. Rossi, προέδρους τμήματος, O. Riese, Ch. L. Hammes (εισηγητή), A. Trabucchi και R. Lecourt, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: K. Roemer
γραμματέας: A. van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

Οι προσφυγές, νομοτύπως ασκηθείσες, δεν προκαλούν ζητήματα που να μπορούν να ερευνηθούν αυτεπαγγέλτως.

Οι προσφεύγουσες, στηριζόμενες στο άρθρο 184 της Συνθήκης ΕΟΚ, συνάγουν από το άρθρο αυτό, όσον αφορά την αρμοδιότητα, το δικαίωμα να προσφύγουν ενώπιον του Δικαστηρίου για να αναγνωριστούν άκυρα ή ανεφάρμοστα το άρθρο 3 της αποφάσεως της Επιτροπής της 15ης Μαρτίου 1961 και η απόφαση της Επιτροπής της 13ης Δεκεμβρίου 1961.

Πριν ερευνηθεί το ζήτημα αν οι προσβαλλόμενες πράξεις είναι, από τη φύση τους, αποφάσεις ή κανονισμοί, πρέπει να εξακριβωθεί αν το άρθρο 184 επιτρέπει στο Δικαστήριο να κρίνει επί του ανεφαρμόστου ενός κανονισμού όταν το ανεφάρμοστο αυτό προβάλλεται σε δίκη η οποία διεξάγεται, όπως στην προκειμένη περίπτωση, ενώπιον εθνικού δικαστηρίου.

Το άρθρο 184 της Συνθήκης επιτρέπει σε κάθε διάδικο, παρά τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 173, τρίτη παράγραφος, για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως, να επικαλεσθεί ενώπιον του Δικαστηρίου το ανεφάρμοστο ενός κανονισμού σε διαφορά όπου τίθεται υπό αμφισβήτηση ο κανονισμός αυτός και να προβάλει λόγους που προβλέπονται στο άρθρο 173, πρώτη παράγραφος.

Από το γεγονός ότι το άρθρο 184 δεν προσδιορίζει ενώπιον ποιου δικαστηρίου πρέπει να αχθεί η διαφορά με την οποία τίθεται υπό αμφισβήτηση ο κανονισμός, οι προσφεύγουσες συνάγουν ότι το ανεφάρμοστο αυτού του κανονισμού μπορεί σε κάθε περίπτωση να προβληθεί ενώπιον του Δικαστηρίου.

Έτσι όμως δημιουργείται παράλληλο ένδικο μέσο με εκείνο του άρθρου 173.

Αυτό δεν είναι όμως το νόημα του άρθρου 184 της Συνθήκης. Από το γράμμα και την οικονομία του άρθρου αυτού προκύπτει ότι δεν προβλέπει την αναγνώριση του ανεφαρμόστου ενός κανονισμού, παρεμπιπτόντως και με περιορισμένα αποτελέσματα, παρά μόνο σε δίκη που διαξάγεται ενώπιον του ίδιου του Δικαστηρίου βάσει άλλης διατάξεως της Συνθήκης.

Όπως προκύπτει ιδίως από την παραπομπή στις προθεσμίες του άρθρου 173, το άρθρο 184 δεν εφαρμόζεται παρά μόνο στο πλαίσιο διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου και δεν επιτρέπει την περιγραφή των διατάξεων που προβλέπονται από αυτήν τη διάταξη.

Το άρθρο 184 έχει ως μόνο σκοπό την προστασία του πολίτη έναντι της εφαρμογής παρανόμου κανονισμού, χωρίς να τίθεται υπό αμφισβήτηση ο ίδιος ο κανονισμός, ο οποίος κατέστη απρόσβλητος μετά την παρέλευση των προθεσμιών του άρθρου 173.

Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι οι αντίστοιχες αρμοδιότητες του Δικαστηρίου και των εθνικών δικαστηρίων προσδιορίζονται σαφώς από τη Συνθήκη.

Πράγματι, τόσο το άρθρο 177 της Συνθήκης, όσο και το άρθρο 20 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου ΕΟΚ, προβλέπουν ότι το εθνικό δικαστήριο είναι εκείνο που αποφασίζει την αναστολή της διαδικασίας και την παραπομπή του ζητήματος στο Δικαστήριο.

Αν μπορούσαν οι διάδικοι μιας εκκρεμούσης ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου δίκης να απευθυνθούν ευθέως στο Δικαστήριο, αιτούμενοι την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, θα μπορούσαν να υποχρεώσουν το εθνικό δικαστήριο να αναστείλει τη διαδικασία, αναμένοντας την απόφαση του Δικαστηρίου. Ούτε όμως η Συνθήκη ούτε το Πρωτόκολλο προβλέπουν τέτοιο περιορισμό των εξουσιών του εθνικού δικαστηρίου.

Το άρθρο 184 δεν παρέχει, επομένως, επαρκές έρεισμα για να επιτρέψει στο Δικαστήριο να λύσει τη διαφορά στο τωρινό της σημείο. Αντίθετα, μπορεί να παραχθεί στο Δικαστήριο η δυνατότητα να κρίνει όταν επιλαμβάνεται αιτήσεως ενός εθνικού δικαστηρίου, που υποβλήθηκε ενόψει εκκρεμούς διαφοράς ενώπιον αυτού του δικαστηρίου, βάσει του άρθρου 177.

Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι το Δικαστήριο είναι αναρμόδιο να κρίνει επί των προσφυγών· αυτό ισχύει τόσο για το αίτημα της ακυρώσεως όσο και για το αίτημα του ανεφαρμόστου των προσβαλλομένων πράξεων.

Συνεπώς, δεν συντρέχει λόγος να κρίνει το Δικαστήριο επί του ζητήματος της αρμοδιότητάς του ενόψει της ακριβούς φύσεως των προσβαλλομένων από τις προσφεύγουσες πράξεων.

Στην προφορική διαδικασία επικαλέστηκαν οι προσφεύγουσες επικουρικά το άρθρο 173 ως έρεισμα της προσφυγής τους.

Δεν υπάρχει λόγος να ερευνηθεί αν είναι παραδεκτή η μεταβολή της νομικής βάσεως των προσφυγών ούτε το ζήτημα αν, σύμφωνα με το άρθρο 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης, οι προσβαλλόμενες πράξεις είναι αποφάσεις, δεδομένου ότι η προσφυγή δεν ασκήθηκε εμπροθέσμως, σύμφωνα με το άρθρο 173, τρίτη παράγραφος.

Ως τελευταίο χρονικό σημείο ενάρξεως της προθεσμίας αυτής πρέπει να θεωρηθεί η δημοσίευση στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, την 1η Ιουλίου 1961, της 9ης Διατάξεως περί τροποποιήσεως του γερμανικού δασμολογίου του 1961, αν μη η 30ή Δεκεμβρίου 1961 της 2ης Διατάξεως περί τροποποιήσεως του γερμανικού δασμολογίου του 1962. Σ' αυτό το χρονικό σημείο έπρεπε, το αργότερο, να έχουν λάβει οι προσφεύγουσες γνώση των προσβαλλομένων πράξεων. Επομένως, οι προσφυγές που ασκήθηκαν αντίστοιχα στις 4 και 9 Οκτωβρίου 1962 είναι απαράδεκτες ως εκπρόθεσμες κατά το μέρος που στηρίζονται στο άρθρο 173.

Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι οι προσφυγές είναι απαράδεκτες στο σύνολό τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

έχοντας υπόψη τα διαδικαστικά έγγραφα·

αφού άκουσε την έκθεση του εισηγητή δικαστή, τις προφορικές παρατηρήσεις των διαδίκων, καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα·

έχοντας υπόψη τα άρθρα 46, 164, 173, 177, 184 και 189 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, το Πρωτόκολλο περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και τον Κανονισμό Διαδικασίας του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας,

απορρίπτοντας κάθε αντίθετο ισχυρισμό, αποφασίζει:

Απορρίπτει τις προσφυγές ως απαράδεκτες.

Κρίθηκε στο Λουξεμβούργο στις 14 Δεκεμβρίου 1962.

Donner Delvaux Rossi Riese

Hammes Trabucchi Lecourt

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Δεκεμβρίου 1962.

Ο Γραμματέας
A. van Houtte

Ο Πρόεδρος
L. Delvaux
πρόεδρος τμήματος